

ABADDON- TRILOGIE

Deel 2

OORLOG

Angsthazen.com

Van deze auteur

Angsthazen *10 jaar en ouder*
Het gevaarlijke bos
Het slijmmonster

De Abaddon trilogie *12 jaar en ouder*
Deel 1: Moordenaar?!

Angsthazen *Young adult*
No more demons

Kijk voor meer informatie over de auteur en illustrator ook op onze website: www.angsthazen.com

Hoofdstuk 1

Nog een beetje onzeker tuurde ik mezelf diep aan in de spiegel voor me. Mijn blauwe ogen staarden warm terug en lieten mijn huid nog bleker lijken in combinatie met het felle licht in de badkamer. Vanavond heb ik weer een date met Maud. We gaan al bijna heel ons leven met elkaar om en al heel mijn leven ben ik verliefd op haar. Ze geeft me altijd het gevoel alsof ze bij me hoort en we elkaar al sinds levens hiervoor kennen. Waarom ik nu zo onzeker voor de spiegel stond, weet ik ook niet zeker. Ik voelde me de hele week al onbehaaglijk om vanavond. Alsof er iets zou gaan gebeuren, maar ik niet kon plaatsnemen wat. Ik stak nog een beetje zenuwachtig mijn hand in de pot gel naast me en voelde de drab om mijn vingers glijden. Ik smeerde de gel uit over mijn zwarte haren tot de stekels recht overeind stonden. Hoe zou Maud eruitzien vanavond? Ik maakte het bovenste knoopje van mijn blouse dicht, controleerde of mijn tanden nog mooi wit waren en liep toen naar beneden. Mijn moeder zat al klaar op de bank om mijn uiterlijk te beoordelen. "En?" Ik draaide me in de deuropening naar de woonkamer even om zodat ze me van alle kanten kon bekijken. Een tevreden glimlach omhulde haar gezicht en ze kwam naar me toe lopen. "Je bent prachtig!"

Het compliment peperde me wat op. Moeders vinden hun eigen kind meestal het mooist, maar toch bleef hun mening altijd heel belangrijk.

“Is pa in de garage?” vroeg ik, nadat ze mijn blouse nog even had afgeklopt. Ze hield haar handen stevig om mijn armen en keek me diep in mijn ogen aan.

“Pappa is altijd in de garage, schat.”

Ik knikte en gaf haar een kus op haar voorhoofd. Ze gaf me ruimte terug de gang in te lopen naar de garage en onderweg trok ik gelijk mijn zwarte sneakers aan. De deur naar de garage stond op een kier, waardoor ik precies door de spleet heen mijn vader gebogen over een auto aan het werk kon zien.

“Hoi pap,” begroette ik hem terwijl ik de deur verder openduwde.

Een zachte brom klonk vanuit de motorkap, maar hij keek niet op.

“Ik ga zo naar het feest met Maud, ze zal hier elk moment zijn.”

Langzaam kwam zijn hoofd overeind en liet hij zijn gezicht zien. Zijn hoofd en handen waren helemaal zwart van de smeer van de auto, maar zo zag mijn vader er meestal uit. Als iemands' auto kapot was, bracht men die naar hem toe. Pappa was hele dagen in de garage aan het klussen, dat vond hij leuk.

Hij werkte vroeger ook bij een garage, maar doordat het niet goed meer ging met de economie was zijn garage failliet gegaan en kon hij door zijn leeftijd nergens meer terecht.

“Moet Maud jou ophalen?” Hij probeerde zijn handen schoon te vegen aan een vervuilde theedoek, waardoor de olie alleen maar meer uitgesmeerd werd.

Ik haalde mijn schouders op. “Ze wilde dat zelf.”

Weer een brom.

“Is dat een probleem?” vroeg ik door, nadat mijn vader zich weer over de auto boog.

“Als je achttien bent, jongen, krijg je van mij een mooie auto. Dan ga jij Maud altijd ophalen.”

Een beetje onzeker of het nou een gunst was of een sneer besloot ik er niet op te reageren en alvast naar de gang te lopen.

Maud kon er echt elk moment zijn en ik was niet van plan haar lang voor de deur te laten wachten.

Mijn moeder stond al klaar in de gang en greep me nog een keer bemoedigend bij mijn schouders. “Zorg je goed voor haar? Ik wil dat jullie beiden veel plezier hebben en samen thuiskomen.”

“Beloofd,” grinnikte ik. Tuurlijk zou ik goed voor haar zorgen! Ik zorgde beter voor haar dan voor mezelf.

“Mike!” klonk het uit de garage.

Nieuwsgierig keek ik mijn moeder aan, maar die wist ook niet waarom mijn vader me riep.

“Wat is er, pap?” Ik liep de garage in en zag dat mijn vader zijn portemonnee uit zijn zak viste.

“Hier knul, koop wat lekkers voor jullie beide.” Hij duwde een briefje van tien euro in mijn handen en stopte zijn portemonnee weer terug in zijn zak.

“Komt goed, pap. Dankjewel!” Tevreden stopte ik het biljetje in mijn zak en verliet de garage.

Zodra ik de gang inliep klonk de bel. Maud!
Ik haastte me langs mijn moeder naar de deur en trok hem verheugd open.
Daar stond ze. Met haar blonde, lange haren langs haar intens bruine ogen en haar triomfantelijke grijns. Ze droeg een heldere parelketting die ik nog nooit eerder had gezien en een zwarte jurk. Ik vermoede dat ze die jurk voor het feest had gekocht. Ik mocht steeds niet mee naar de winkels namelijk. Het was wel een prachtige jurk. Alles was prachtig aan haar.
“Wat zie jij eruit!” gilte ze van plezier.
Bedoelde ze dat nou positief?
“Vind je het goed?” vroeg ik een beetje onzeker. Haar uiterlijk was zoveel meer verzorgder dan de mijne. Ik voelde me enerzijds een prutser maar anderzijds zo trots dat ik met haar naar het feest ging.
Ze beet nerveus op haar lip en stond me zwijmelend aan te kijken. Ze bedoelde het zeker positief.
“Let’s go!” Ik sloeg opgelucht mijn arm om haar heen en samen verlieten we mijn voortuin.
Mijn moeder sloeg de deur achter ons dicht en zo vertrokken we naar het feest.
Ik had nog altijd een flinke brok in mijn maag, maar vermoedde dat het gewoon zenuwen waren.
Wat kon er gebeuren? We gingen lekker naar een feest in de buurt. Samen.

Omdat het een buurtfeest was, mocht iedereen gratis naar binnen. Er stond alleen beveiliging voor de deur

om te controleren of we niks illegaals mee hadden. Daar hoefden wij ons geen zorgen over te maken.

De beveiligger was een jongeman en stond pal voor de deur van de discotheek. Hij was best breed, dus moeilijk te ontwijken.

“Komen jullie uit de buurt?” vroeg hij.

Ik knikte. “We wonen hierachter.”

Hij keek ons wantrouwend aan en liet zijn blik op Maud rusten.

“Mogen we door?” vroeg ik ongeduldig.

Alsof hij uit een waas ontwaakte, knikte hij zijn hoofd op en neer. “Ik moet alleen weten of jullie niks mee hebben wat niet mee mag. Denk aan sigaretten of wapens.”

Ik begon te lachen. Was hij nou serieus?

“We zijn twaalf, wat denk je nou zelf?”

“Tegenwoordig weet je het niet meer,” bromde de beveiligger.

“We hebben niks,” meende ik.

De beveiligger knikte weer en hief zijn arm uitnodigend op naar binnen. Er klonk denderende dansmuziek en de bass trilde door naar buiten.

“Kom!” Ik trok Maud met me mee naar binnen en toen stonden we in de garderobe.

We hadden geen tas of jas mee, dus hoefden er niks achter te laten.

We liepen hand in hand de garderobe uit en stapten toen de danszaal binnen.

De danszaal was behoorlijk groot. Rechts van ons kon je hapjes en drankjes halen en vooraan, voorbij de

dansende menigte, was een DJ de veroorzaker van de drukke dansmuziek en stevige bass.

“Zullen we gelijk dansen?” Het nare gevoel in mijn buik was verdwenen zodra ik de muziek hoorde en als een klein kind stond ik te trappelen de dansvloer op te gaan. Maud glimlachte en liet zich door me meesleuren de dansvloer op.

De DJ runde de drukke dansmuziek af en toen kleurde de hele discotheek zwoel en rood.

Er ontstond een romantische sfeer en de muziek was nu heel rustig. Het was schuifelmuziek.

Mijn hart klopte in mijn keel. Nu ga ik haar ten dans vragen en vragen of ze voor altijd mijn vriendin wilt zijn. We hadden niet eens officieel verkering, maar daar zou vanavond verandering inkomen. Ik ga het haar recht op de man vragen. Ik had alleen gehoopt dat de schuifelmuziek wat later zou komen, zodat we alvast goed in de stemming zouden zijn.

Tussen de menigte ging ik pal tegenover Maud staan en hurkte tot ik op één knie zat. Ik reikte naar haar hand en vroeg een beetje gespannen: “Mag ik je ten dans vragen, mevrouw Abaddon?”

Ze schoot in de lach, waardoor ik ook moest lachen. Ze nam grinnikend mijn hand aan en zei: “Jij altijd, meneer Vanth.”

Ik stond op en we sloegen onze armen om elkaar heen. Ze liet haar hoofd in mijn nek rusten en ik genoot van haar gezicht zo dicht bij mijn gezicht.

Nog altijd onzeker hoopte ik dat ze mijn parfum kon ruiken en niet die vieze zweetlucht waar ik de laatste tijd opeens last van heb.

Maar zo te zien merkte ze er niks van. Ze hield mij stevig vast en ik hield haar stevig vast.

Het hele liedje hebben we geschuifeld in elkaars armen en leek de hele wereld opeens tientallen kilometers ver weg.

Zodra we samengesmolten onszelf op de muziek meebewogen, was de hele verkeringsvraag me al ontgaan. Het voelde niet nodig. Deze chemie was perfect. Het muziekje duurde voor mijn gevoel slechts een halve minuut en al die tijd hebben we elkaar niet meer losgelaten.

Na het schuifelmuziekje besloten we even wat drinken te gaan halen. Ik had geld van mijn vader gekregen dus kon haar trakteren op wat ze maar wilde. We zaten zwijgend aan het tafeltje en dat vond ik behoorlijk ongemakkelijk. Ze mag zich niet gaan vervelen. Waar zal ik het met haar over hebben?

“Heb je zin in kamp?” riep ik in haar oor, trachtend om over de muziek te komen.

Maud kreeg een bedenkelijke blik en haalde toen haar schouders op.

Domper, daar wilde ze het dus helemaal niet over hebben.

Terneergeslagen tuurde ik naar de menigte en zag Rick toen lopen, de broer van Maud.

Hij liep met zijn vriendengroepje richting de DJ. Er klopte alleen iets niet. Hij liep met drie vrienden en achteraan het groepje leek het alsof hij gevolgd werd door een lange man met een regenjas. Een sinister figuur die me een heel onbehaaglijk gevoel gaf. Rick liep best diep in de menigte, dus het was moeilijk te zien wie die man was die achter hem liep. Wie weet was het gewoon een vriend van hem en zag hij er raar uit. Ik keek of andere mensen de rare man ook zagen, maar iedereen was druk aan het dansen. Waar bemoei ik me ook mee, dacht ik. Weet ik veel wat voor soort vrienden hij maakt op de middelbare school. Nog in gedachten verzonken voelde ik dat er iemand op mijn schouder tikte. Benieuwd draaide ik mijn gezicht naar Maud die vervolgens in mijn oor riep: "We hebben nu even een gezellig feestje, oké. Kamp zien we volgende week wel!" Ik liet de sinistere man voor wat het was en was weer volledig geconcentreerd op Maud. Ze had haar glas leeg, wat mij het idee gaf haar weer op de dansvloer uit te nodigen. "Dansen?" Ik reikte mijn hand naar haar uit en verheugd nam Maud hem aan. We maakten aanstalten op te staan tot uit het niets opeens een keiharde klap luidde. Ik draaide me om naar het geluid en zag dat Rick en de sinistere man in de menigte verdwenen waren. Wat was die klap? De DJ stopte met draaien en er viel een doodse stilte in de discotheek.

Voor ik doorhad wat er gebeurd kon zijn, was Maud al opgestaan en voor me uit gerend.

Ik herstelde mezelf snel en wurmde me door de menigte achter haar aan.

Eindelijk zag ik haar voor me en legde mijn hand op haar schouder. Ze was aan het rillen als een rietje.

“Maud, wat...” Geschokt keek ik mee over haar schouder en zag in de eerste instantie een plas bloed.

Ik begreep nu waarom ze zo aan het shaken was.

Het bloed was van haar broer. Rick lag roerloos op de grond en het bloed bleef stromen.

Ik liet mijn handen op haar schouder rusten en prioriteit voor nu was haar gerust te stellen. Ik fluisterde in haar oor: “Rustig aan, Maud. Het komt goed.”

Ze stopte met trillen en zakte toen in elkaar.

“Maud!” Ik bukte naast haar en probeerde haar wakker te schudden.

De hele menigte stond nog verstijfd toe te kijken.

“Bel 112!” brulde ik. “Maud!”

Ze werd niet wakker en Rick toonde nog altijd geen leven.

Wanhopig keek ik de menigte rond en zag dat nog steeds niemand wat deed.

De drie vrienden waar Rick mee was kwamen als eerste in beweging en bogen zich om Rick heen. “Wakker worden, hé!” Net zo wanhopig als ik probeerden ze Rick wakker te schudden.

“Bel 112, nu!” gebood ik zijn vrienden.

Het viel me niet eens gelijk op dat die sinistere man met die regenjas er niet meer bijstond.

Eén van de vrienden krabbelde overeind en pakte een mobiele telefoon uit zijn broekzak. Hij was duidelijk overstuur en het lukte met veel moeite de 3 cijfers op zijn telefoon in te toetsen.

“Maud, alsjeblieft!” Wanhopig legde ik mijn hoofd op haar borstkas, die gelukkig nog rustig op en neer ging. Het bloed van Rick stroomde langzaam onze kant op. De jongen die net 112 had gebeld boog zich weer over Rick heen en schudde hem wanhopig heen en weer. Verdwaasd voelde ik opeens dat ik lichtjes aan de kant geduwd werd en zag de beveiligiger die voorheen als portier stond zich naar Rick haasten.

“Wat is er gebeurd?” vroeg hij, terwijl hij het dode lichaam van Rick bestudeerde.

Niemand reageerde.

Hij kruiste zijn blik met de mijne en vroeg aan mij direct: “Wat is er gebeurd?”

“Ik weet het niet!” meende ik. “We wilden weer gaan dansen, opeens was er een knal en nu dit.”

“Wat is er met haar?” Hij knikte naar Maud.

“Die is flauwgevallen, het is haar broer.” Antwoorde ik.

“Is er al 112 gebeld?” vroeg hij door. Zijn professionele houding gaf me rust. Eindelijk iemand die de leiding nam.

“Dat heb ik gedaan,” informeerde de vriend van Rick.

“Goed.” De beveiligiger wierp een blik in de rondte. Hij verhief zijn stem en riep: “Mensen! Dit is vanaf nu een plaats delict! Er mag niemand het pand verlaten en iedereen wacht hier tot de hulpdiensten zijn

gearriveerd. Niemand komt in de buurt van de slachtoffers. Ben ik duidelijk?"

Zwijgend knikten er een aantal mensen.

Ondertussen klonk het geluid van sirenes steeds dichterbij en uiteindelijk kwamen er grote getallen politieagenten, brandweer- en ambulancepersoneel binnen.

"Maud, wordt wakker alsjeblieft." Fluisterde ik wanhopig.

Ze gaf geen kik.

"Meneer, hoort deze dame bij u?" Een vriendelijke ambulancebroeder probeerde bij Maud te komen.

Ik knikte. "Ze is flauwgevallen, het is haar broer."

"Wil je haar alsjeblieft even loslaten zodat we haar kunnen onderzoeken?" vroeg hij begripvol.

Twijfelend liet ik haar los en keek toe hoe hij haar hartslag controleerde, temperatuur opmat en een fel lampje in haar pupillen scheen.

"Gaat het goed met haar?" vroeg ik bezorgd. Het onbehaaglijke gevoel van de afgelopen week vulde mijn buik tot aan mijn keel.

De broeder gaf me een gemoedelijk knikje. "Ze is even flauwgevallen, logisch ook. We zullen haar meenemen met de ambulance en dan kan ze rustig in het ziekenhuis wakker worden."

"Nee," ik schudde heftig mijn hoofd. "Ik neem haar mee naar huis. Ik weet dat ze gewoon naar huis wilt.

Alsjeblieft, ik kan haar dragen."

De ambulancebroeder keek me peinzend aan. “We zullen haar verder moeten onderzoeken, meneer. Dalijk is ze gedrogeerd met haar drankje.”

“Ik heb het drankje zelf aangenomen en de hele tijd bij me gehad. Alsjeblieft, laat me haar mee naar huis nemen.”

De ambulancebroeder slaakte een diepe zucht. “Oké, maar als er wat verandert direct bellen!”

Opgelucht nam ik Maud weer in mijn armen. “Doe ik, dankjewel.”

De politieagenten hadden inmiddels alle bezoekers apart genomen die bij het voorval in de buurt waren en waren van iedereen getuigenverklaringen aan het opnemen.

Ondertussen werd Rick op een brandcard geheven met een wit zeil die hem compleet afdekte.

Behendig werd hij de discotheek uitgeloodst, tot alleen wij nog over waren.

De drie vrienden waar Rick mee was werden apart verhoord en de duistere man was nergens meer te bekennen.